

Arrest

nr. 347 817 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij zou op 18 november 2000 zijn toegekomen in het Rijk.

De verzoekende partij diende op 21 november 2000, onder de naam B. A. K een verzoek om internationale bescherming in.

Het bestuur nam op 28 mei 2001, onder een bijlage 26bis, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 5 dagen. Hiertegen stelde de verzoekende partij een schorsend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 6 augustus 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam. Hiertegen stelde de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State, die dat beroep bij arrest van 22 juni 2004 met nummer 132.752 verwierp.

Op 6 augustus 2001 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De verzoekende partij mocht beschikken zonder meer.

Op 2 april 2003 werd de verzoekende partij andermaal aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De verzoekende partij mocht beschikken zonder meer.

Op 16 juni 2003 werd zij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis wegens diefstal. Op 22 augustus 2003 werd zij vrijgelaten.

Op 18 januari 2004 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 21 mei 2004 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Het bestuur beval haar diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 5 dagen.

Op 16 juli 2004 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Zij mocht beschikken gelet op het reeds eerder afgeleverde bevel.

Op 3 oktober 2004 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Diezelfde dag werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij werd op 23 november 2004 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf.

Op 31 januari 2005 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Zij mocht beschikken gelet op het reeds eerder afgeleverde bevel.

Op 5 maart 2005 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Zij werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij diende op 16 maart 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf conform het oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. De burgemeester te Antwerpen nam op 15 juni 2005 een beslissing tot niet inoverwegingname.

Op 27 mei 2005 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens diefstal met geweld.

De verzoekende partij werd op 28 juni 2005 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf.

De verzoekende partij werd op 31 oktober 2005 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf. Op 27 december 2005 werd zij in vrijheid gesteld.

Op 23 november 2006 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De verzoekende partij werd op 2 februari 2007 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf met uitstel voor 5 jaar behalve 8 maanden gevangenisstraf.

Op 28 februari 2007 werd de verzoekende partij vrijgelaten uit de gevangenis en zij werd diezelfde dag bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 25 april 2007 werd de verzoekende partij vrijgesteld en werd haar een termijn van 5 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 mei 2007 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Zij was in het bezit van 9 dosissen heroïne. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

De verzoekende partij werd op 10 mei 2007 onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

De verzoekende partij werd op 25 juli 2007 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De verzoekende partij werd op 21 augustus 2007 vrijgelaten en bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 20 september 2007 werd de verzoekende partij vrijgelaten.

De verzoekende partij werd op 5 februari 2008 onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Zij werd op 28 maart 2008 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 22 mei 2008 liet de procureur des Konings weten dat de verzoekende partij bekend had cocaïne en heroïne te hebben gedeald. Volgens de procureur dringt een verwijderingsmaatregel zich op. Op 28 oktober 2008 werd de verzoekende partij onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing. Die beslissing werd haar betekend op 17 november 2008.

De verzoekende partij kwam op 23 mei 2012 uit de gevangenis en het bestuur beval haar op 24 mei 2012, onder een bijlage 13, het grondgebied uiterlijk op 31 mei 2012 te verlaten.

Het ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar is in werking getreden vanaf 23 mei 2012.

De verzoekende partij diende op 23 augustus 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het bestuur verklaarde die aanvraag op 9 oktober 2012 onontvankelijk. Zij werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2013 werd zij aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Er werd een schrijven gericht aan de lokale politie te Antwerpen dat het bestuur geen enkele andere maatregel zal nemen, daar de verzoekende partij reeds onder ministerieel besluit staat en aan hem gedurende 10 jaar de toegang tot het grondgebied wordt verboden.

De verzoekende partij diende op 2 mei 2016 een aanvraag in om machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het bestuur nam op 11 mei 2016 de beslissing tot uitsluiting van het voordeel voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Op 30 juni 2016 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde beslissing. De Raad verwierp op 13 december 2016, bij arrest nr. 179 241, voormeld beroep tot nietigverklaring. Op 7 februari 2017 werd het cassatieberoep, gericht tegen het arrest van de Raad van 13 december 2016, niet-toelaatbaar bevonden door de Raad van State, bij beschikking 12.319.

Op 14 mei 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.056461/2018 – GF). De verzoekende partij werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 15 mei 2018 werd haar een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Zij verklaarde sedert 18 jaar in België te zijn en naar hier te zijn gekomen voor een goed leven. Op de vraag waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, antwoordde zij dat zij er niets heeft, er niemand kent, geen familie, huis of werk heeft. Zij zou niet weten waar zij naartoe moet en Tunesië zou heel hard zijn veranderd. Op de vraag of zij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen, antwoordde zij dat zij dit reeds deed in 2000 onder de naam B. A. K. en dat dit negatief werd afgesloten. Gevraagd naar haar gezondheid, antwoordde zij dat zij zware darmproblemen heeft en reeds 5 jaar in behandeling is bij een specialist. De behandeling zou moeten worden verdergezet. Zij vervolgde dat zij spierreuma, maagreuma, astma en maagproblemen heeft. Zij zou veel medicatie nemen en de documenten daarvan zouden bij haar thuis liggen en gezien zijn door de politie. Zij verklaarde geen partner te hebben, geen familie of kinderen in België.

Op 16 mei 2018 werd de op 23 mei 2018 voorziene repatriëring geannuleerd wegens niet 'fit-to-fly' tot 20 juni 2018. Op 17 mei 2018 werd een document opgesteld door de centrumarts waaruit blijkt dat er onderzoeken lopende zijn en onderzocht wordt of de medicatie beschikbaar is in het herkomstland.

Op 22 mei 2018 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in gericht tegen de bijlage 13septies van 14 mei 2018. De Raad beval op 24 mei 2018, bij arrest nr. 204 334, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies van 14 mei 2018. De verzoekende partij werd op 24 mei 2018 vrijgesteld zonder meer. De bijlage 13septies van 14 mei 2018 werd vervolgens ingetrokken. De Raad verwierp daarop het ingestelde beroep.

Op 5 september 2018 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 september 2018 werd de beslissing genomen waarbij de verzoekende partij werd uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om

aan te nemen dat hij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 223 031 van 21 juni 2019 dat beroep verwierp.

Het bestuur herbevestigde op 4 februari 2019 het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2018. De verzoekende partij stelde op 22 juli 2019 cassatieberoep in tegen het verwerpingsarrest van de Raad 21 juni 2019. Bij arrest nr. 252.002 van 28 oktober 2021 vernietigde de Raad van State het verwerpingsarrest van de Raad van 21 juni 2019. De Raad van State oordeelde dat een MB tot terugwijzing wel degelijk als een inreisverbod moet worden beschouwd en aldus analoge gevolgen ressorteert die geen afbreuk kunnen doen aan de mogelijkheid om een aanvraag 9ter in te dienen. Bij arrest nr. 272 400 van 9 mei 2022 vernietigde de Raad de beslissing van 25 september 2018 tot het uitsluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 augustus 2022 gaf de arts-adviseur zijn medisch advies. Het bestuur verklaarde op 3 augustus 2022 de aanvraag 9ter van 5 september 2018 ontvankelijk doch ongegrond. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten en stelde tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad, die bij arresten nrs. 283 2018 en 283 019 van 11 januari 2023 die beslissingen vernietigde. De arts-adviseur gaf op 25 april 2023 zijn medisch advies. Het bestuur verklaarde op 25 april 2023 de aanvraag 9ter van 5 september 2018 ontvankelijk doch ongegrond. Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 306 385. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad gekend onder rolnummer 306 384.

De verzoekende partij diende op 1 september 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 303 424 van 19 maart 2024 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de bijlage 13 van 25 april 2023.

Het bestuur verklaarde op 19 juni 2024 de aanvraag 9bis van 1 september 2023 onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Uit het administratief dossier blijkt niet als zou hiertegen beroep zijn ingesteld bij de Raad. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 320 723. Bij arresten nrs. 320 519 en 320 520 van 23 januari 2025 verwierp de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 25 april 2023 (BGV en 9ter ongegrond).

De verzoekende partij diende op 11 juli 2025 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer gaf op 24 november 2025 zijn medisch advies.

Het bestuur verklaarde op 26 november 2025 de nieuwe aanvraag 9ter ontvankelijk doch ongegrond. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2025 (bijlage 13), en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: A., G.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Henchir Elhmari

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Motivatíe art. 74/13

1. Gezins- en familieleven: geen andere familieleden vermeld in de aanvraag
Opgemerkt dient te worden dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen geen mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven.
2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag
3. Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicaties om te reizen (zie advies dd. 24.11.2025)

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingen zaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (eigen onderlijning).

Verzoeker is ernstig ziek. Dit blijkt uit de attesten die werden voorgelegd aan verwerende partij (stuk 3). Hij lijdt aan een moeilijk te regelen diabetes t-2. Als de behandeling wordt stopgezet lijdt dit tot een ontsporing van zijn diabetes. Verzoeker lijdt verder aan colitis ulcerosa en moet hiervoor om de 2 maanden naar het ziekenhuis voor een behandeling met het met immunosuppressiva. Bij gebrek aan deze behandeling kan dit darmperforatie tot gevolg hebben. Er is verder bij verzoeker een verspreid degeneratief gewrichtslijden vastgesteld met belangrijk gonartrose bilateraal. Verder is opvolging noodzakelijk in verband met verzoekers reuma. Gebrek hieraan kan destructieve gewrichten tot gevolg hebben.

Uit het aan verwerende partij overgemaakte dossier blijkt dat verzoeker voor deze ziektes levenslange behandeling nodig heeft (stuk 3) Er wordt benadrukt dat verzoeker regelmatig op controle moet bij specialisten en zijn huisarts.

Als gevolg van deze ziektes, neemt hij de volgende medicijnen: Jardiance, Metformine, Uni Diamicon (gliclazide), Atorvastatine, Coversyl, Omeprazol, Tradonal, Ibuprofen, Deanxit, Prednisolone. Verder stelt de arts dat verzoeker arbeidsongeschiktheid is en hij door zijn ziektes definitief werkonbekwaam is (stuk 3).

In het kader van de procedure 9ter Vw., werden talrijke medische attesten aan verwerende partij bezorgd. Verwerende partij is perfect op de hoogte van de medische problemen van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing echter met geen enkel woord over gerept. Er wordt louter verwezen naar de vaststelling dat er geen contra-indicaties zouden zijn om te reizen. Uit niets blijkt echter dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel

risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

De nodige zorgen zullen voor verzoeker niet beschikbaar noch toegankelijk zijn in Tunesië, niet in het minst omdat hij arbeidsongeschikt werd verklaard door zijn behandelend arts in België (stuk 3). Het onderzoek van verwerende partij hiernaar is manifest onzorgvuldig.

In het verzoekschrift tot medische regularisatie van 11 juli 2025 op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door verzoeker nochtans uitgebreid toegelicht wat de impact is van zijn vastgestelde arbeidsongeschiktheid op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van verzoekers benodigde zorgen:

“Verzoeker volhardt dat er ernstige twijfel bestaat over de beschikbaarheid van de behandeling en medicatie die nodig is voor zijn diabetes type 2, colitis ulcerosa en verspreid degeneratief gewrichtslijden.

In de hypothese dat de medicatie en behandeling beschikbaar is, stelt de verzoeker de behandeling niet toegankelijk is. Verzoeker heeft de financiële middelen niet om de nodige zorgen in Tunesië te verkrijgen. Zoals uiteengezet in standaard medisch getuigschrift en aanvullend attest van april en juni 2025 lijdt verzoeker aan verschillende medische aandoeningen die zijn gezondheid ernstig aantasten waardoor hij arbeidsongeschikt is. Verzoeker legt ook een attest van arbeidsongeschiktheid van 4 oktober 2022 dat werd opgesteld tijdens de vorige procedures (stuk 3).

In het MedCoi-document verstrekt door uw Dienst wordt beschreven dat de gezondheidszorg in Tunesië wordt verleend via openbare en particuliere gezondheidszorginstellingen. De openbare sector kampt met tal van tekortkomingen, zoals een ongelijke spreiding van de voorzieningen over het land, een gebrek aan specialisten en apparatuur, tekorten aan geneesmiddelen, hygiëneproblemen, een lagere kwaliteit van de verleende zorg en een hoog percentage eigen bijdragen. Tunesië heeft een socialezekerheidsstelsel met een ziektekostenverzekering voor premiebetalende leden (werknemers en zelfstandigen) en hun gezinsleden geregeld door Caisse Nationale d'Assurance Maladie (CNAM), en een programma voor medische bijstand (AMG - Assistance Médicale Gratuite) waarmee begunstigten gratis of tegen een gereduceerd tarief gebruik kunnen maken van gezondheidszorg. Verzoeker maakt geen aanspraak op de Tunesische werkloosheidsuitkering omdat hij hiervoor ten minste 12 kwartalen moet hebben bijgedragen.

Om in aanmerking te komen voor de ziektekostenverzekering van de CNAM, moet de werknemer ten minste 50 dagen hebben gewerkt tijdens de laatste 2 trimesters of ten minste 80 dagen tijdens de laatste 4 trimesters. Dit wordt ook bevestigd door de meest recente landeninformatie beschreven door de overheid van de Verenigde Staten omtrent Tunesische sociale zekerheid en wat werd toegevoegd door uw dienst in de voorgaande procedures voor de RvV. Bijgevolg kan verzoeker zich niet beroepen op de ziektekostenverzekering in Tunesië omdat de ziektekostenverzekering enkel werknemers, zelfstandigen en gepensioneerden dekt, en de verzoeker zal ook nooit onder een van die categorieën vallen omwille van zijn arbeidsongeschiktheid.

Daarnaast zijn er in Tunesië de sociale bijstandsprogramma's (het Amen Socialprogramma) en die zijn opgebouwd rond twee hoofdprogramma's: (1) het Nationaal Programma voor Bijstand aan Behoeftige Gezinnen (PNAFN), dat onder meer gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare gezondheidsinstellingen voorziet met AMG-1, en (2) het programma voor toegang tot gezondheidszorg tegen gereduceerd tarief, met AMG-2.

De Friedrichsbert Stifting stelt in hun rapport omtrent sociale bescherming in Tunesië dat AMG type 2 voor personen is met een beperkt inkomen. Verzoeker heeft geen inkomen en zal dit ook niet verkrijgen omwille van zijn arbeidsongeschiktheid kan dus geen begunstigde zijn van AMG-2.

Het is verder helemaal niet gegarandeerd dat verzoeker onder de categorie AMG-1 zal vallen. De selectiecriteria om AMG-1 te krijgen zijn volgens de Wereldbank onduidelijk. De voornoemde Stifting stelt dat toelating wordt beoordeeld op basis van strikte criteria bijvoorbeeld het opgegeven inkomen, een sociaal onderzoek, het beschikbare budget voor financiële steun. De Stifting beschrijft ook dat het AMG belangrijke problemen heeft die de effectiviteit in twijfel trekken. Zo is het onduidelijk welke doelgroep AMG probeert te bereiken en zijn de specifieke criteria om in aanmerking te komen van AMG niet helder. Ook het Economic Research Forum (ERF) benadrukt dat er moeilijkheden zijn met name: kwalitatieve, niet-meetbare en niet-objectieve selectiecriteria, moeilijkheden bij het vaststellen van prioriteiten, aanzienlijke fouten in de uitsluitings- en opnamecriteria, gebruik van een quotasysteem per provincie, ontbreken van een informatiesysteem. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de VN Onafhankelijk Expert stelt dat het recht op

gezondheidszorg in Tunesië onder meer niet wordt gerespecteerd omdat personen mogelijk niet beschikken over de kaart voor gratis of gesubsidieerde openbare gezondheidszorg, hoewel zij daar wel recht op zouden hebben.¹² Bijgevolg is het bijzonder onduidelijk of de verzoeker recht zal hebben op AMG-1 aangezien de criteria niet duidelijk zijn en strikt worden toegepast. Hierdoor is het helemaal niet gegarandeerd dat hij onder deze categorie zal vallen en bijgevolg dat de levensnoodzakelijke behandeling niet zal worden onderbroken.

De Wereldbank beschrijft verder dat het proces om te controleren of een persoon onder de (onduidelijke) voorwaarden valt, complex is.¹³ Daarnaast stelt ERF dat er trage besluitvorming is bij het beheer van aanvragen en het nemen van beslissingen. De Wereldbank beschrijft dat twee commissies belast zijn met het onderzoeken van aanvragen en rapporten van de maatschappelijk werkers. Eerst onderzoekt een lokale interministeriële commissie de aanvragen. Zij bezorgt de notulen van haar vergaderingen samen met de aanvragen aan de regionale interministeriële commissie; de aanvragen die zij heeft aanvaard, worden in volgorde van prioriteit gerangschikt. De regionale commissie is als enige bevoegd om na controle, en binnen de grenzen van de regionale quota, een definitieve beslissing te nemen over de aanvaarding of afwijzing van de aanvragen. De voornoemde Stiftung stelt dat er geen autonome structuur is voor het beheer en de monitoring van aanvragen, er ontbreekt een financieel kader waarin middelen en uitgaven worden vastgelegd. Het proces om een AMG-1 te verkrijgen lijkt bijgevolg niet adequaat en het verkrijgen van een beslissing kan lang duren. Bijgevolg is het helemaal niet gegarandeerd dat verzoeker, indien hij terugkeert, eventueel een periode, die niet gedefinieerd is, moeten overbruggen zonder medische bijstand voor zijn ernstige ziektes wat in strijd is met Artikel 3 EVRM.

Daarnaast is AMG enkel voor publieke zorgverlening en niet voor private instellingen. In theorie hebben personen met een AMG-1 recht op toegang tot alle medische diensten die door het openbare gezondheidssysteem worden aangeboden: ambulante zorg, ziekenhuisopname, radiologische procedures, analyses en geneesmiddelen. Praktisch gezien beperken de tekortkomingen van het gezondheidszorgsysteem de zorg die wordt geboden aan AMG-begunstigden ernstig. De American University of Beirut stelt dat de stijging van hieronder benoemde out-of-pocket uitgaven te wijten is aan verschillende factoren waaronder de niet beschikbaarheid van alle diensten in de publieke sector en de hoge kosten in de privésector, zelfs voor begunstigde van de sociale zekerheid. De VN Onafhankelijke Deskundige stelt dat het recht op gratis gezondheidszorg niet door de staat wordt nagekomen onder meer omdat de gratis verstrekte medicijnen in openbare gezondheidscentra niet beschikbaar zijn en hierdoor particulieren dit moeten aanschaffen in private instellingen. In het medisch attest staat dat verzoeker volgende geneesmiddelen nodig heeft: Jardiance, Metformine, Uni Diamicron (gliclazide), Atorvastatine, Coversyl, Omeprazol, Tradonal, Ibuprofen, Deanxit, Prednisolone. Metformin, Uni Diamicron, Atorvastatine en Prednisolone. Deze zijn enkel verkrijgbaar in private instellingen.²⁰ Jardiance en Coversyl worden gebruikt voor diabetes en, in analogie, alle medicatie voor diabetes in private instellingen worden gegeven, zullen deze ook enkel in private instellingen verkrijgbaar zijn. Hierdoor zal de verzoeker zich moeten wenden tot de private zorgverlening, waar hij geen ondersteuning voor verkrijgt en hij kan deze niet betalen. Bijgevolg kan hij deze private kosten niet dragen. Hierdoor zal hij zijn zorg moeten stopzetten omwille van financiële redenen en zich zo voegt tot het hierna vernoemde percentage van de Wereldbank omtrent AMG-1-begunstigden die zorg stopzetten omwille van catastrofale gezondheidsuitgaven.

In het COI-rapport dat uw Dienst deelde, staat geschreven dat de Wereldbank stelt dat de out-of-pocket uitgaven voor ziektekosten voor de begunstigten van het AMG hoog blijven. De Wereldbank stelt bijgevolg dat de contante betalingen van AMG-begunstigden relatief vergelijkbaar zijn met die van verzekerden/begunstigden van andere stelsels, met name de verzekerden van het openbare CNAM-stelsel. Gezien het lagere inkomen van begunstigten van AMG leiden directe betalingen tot een hoge incidentie van catastrofale gezondheidsuitgaven. De incidentie van rampzalige uitgaven is veel hoger bij begunstigten van AMG-1 dan bij andere categorieën. Bijgevolg stelt de Wereldbank dat het percentage van de bevolking dat om financiële redenen afziet van zorg dan ook veel hoger is bij AMG-1-begunstigden. Verder stelt de Wereldbank dat ongeveer 60 % van de armste 20 % van de bevolking noch door AMG-1, noch door AMG-2 wordt gedekt. Er dient ook nog worden toegevoegd dat de VN Onafhankelijke Deskundige stelt dat door corruptie in het Tunesische gezondheidszorgstelsel gebruikers vaak onregelmatige betalingen moeten doen om de dienstverlening te kunnen blijven ontvangen. Verzoeker zal tot de armste laag van de bevolking behoren doordat hij geen netwerk in Tunesië heeft en arbeidsongeschikt is. Bijgevolg zal verzoeker ook onder de benoemde percentages die geen AMG krijgen zal vallen. Verder toont voorgaande ook aan dat, zelfs al krijgt hij AMG, dan nog zal hij uitgaven moeten doen voor zijn zorg. Die uitgaven kan hij niet doen aangezien hij arbeidsongeschikt is. Hierdoor zal zijn levensnoodzakelijke zorg niet worden voortgezet.

Verzoeker is daarnaast een man die al meer dan 20 jaar weg is uit Tunesië, hier niet over een verblijfstitel beschikt en dus niet het recht op arbeid heeft kunnen genieten voor de duur van zijn procedures, arbeidsongeschikt is en die op zichzelf is aangewezen. Verzoeker heeft geen familie of netwerk dat hem kan helpen bij terugkeer naar Tunesië.

Bijgevolg vraagt de heer A. G. vriendelijk om een realistische inschatting te maken van zijn situatie bij terugkeer, na meer dan 20 jaar in procedure geweest te zijn in België, zonder partner en zonder familiaal netwerk om hem te steunen. Hij heeft geen rechten opgebouwd om een werkloosheidsvergoeding te kunnen genieten. Hij zal geen AGM verkrijgen waardoor hij geen toegang zal hebben tot de levensnoodzakelijk zorgen en medicatie die moeten worden voortgezet.”

Verwerende partij rept in de bestreden beslissing met geen woord over de impact van een terugkeer op verzoekers medische toestand en de reële risico's die er zijn op een onomkeerbare achteruitgang als gevolg van onbeschikbare en ontoegankelijke medische zorgen. Verwerende partij beperkt zich louter tot een verwijzing naar de mogelijkheden tot reizen.

Verwerende partij gaat voorbij aan het specifieke profiel van verzoeker, met name dat hij reeds een kwarteeuw, namelijk sedert 2000 in België is, geen partner noch familiaal netwerk heeft in Tunesië, dat hij er geen rechten heeft opgebouwd en dus geen AGM zal kunnen verkrijgen wat ervoor zorgt dat hij geen toegang zal hebben tot levensnoodzakelijke zorgen en medicatie.

De inschatting van de individuele omstandigheden van verzoeker in het licht van de algemene omstandigheden in Tunesië, dient zorgvuldig en correct te zijn.

Verwerende partij heeft met ander woorden een zeer onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de reële betaalbaarheid van de medicatie en nodige zorgen.

In het Grote Kamer arrest van het EHRM, Paposhvili t. België van 16 december 2016 oordeelt het Hof dat er dient nagegaan te worden door de overheid in welke mate de betrokkenen daadwerkelijk toegang zal hebben tot de nodige zorg en faciliteiten. Het Hof acht daarbij noodzakelijk dat de kost van de zorg moet meegerekend worden, evenals de sociale en familiale netwerken die er zijn, de afstand die moet afgelegd worden om de nodige zorg te genieten:

“ 190. The authorities must also consider the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State. The Court observes in that regard that it has previously questioned the accessibility of care (see Aswat, cited above, § 55, and Tatar, cited above, §§ 4749) and referred to the need to consider the cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care (see Karagoz v. France (dec.), no. 47531/99, 15 November 2001; N. v. the United Kingdom, cited above, §§ 34-41, and the references cited therein; and E.O. v. Italy (dec.), cited above).”

Verwerende partij moet een realistische inschatting maken van verzoekers situatie bij terugkeer, na meer dan 25 jaar in procedure geweest te zijn in België, zonder partner en zonder familiaal netwerk om hem te steunen. Hij heeft geen rechten opgebouwd om van een werkloosheidsvergoeding te kunnen genieten.

De verzoeker heeft dan ook bewijs aangedragen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer hij een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM riskeert.

Zo er twijfels zijn is het op dit punt aan de Belgische Staat om deze op te klaren en een inschatting te maken van hoe verzoekers gezondheid zou evolueren na een terugkeer naar Tunesië na meer dan 25 jaar. Die oefening dient zo precies mogelijk te gebeuren. Verwerende partij heeft dit nagelaten.

In paragraaf 187 van het Paposhvili-arrest oordeelt de Grote Kamer: “(...) the authorities in the returning State must consider the foreseeable consequences of removal for the individual concerned in the receiving State, in the light of the general situation there and the individual's personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108; El-Masri, cited above, § 213; and Tarakhel, cited above, § 105). The assessment of the risk as defined above (see paragraphs 183-84) must therefore take into consideration general sources such as reports of the World Health Organisation or of reputable nongovernmental organisations and the medical certificates concerning the person in question” EHRM (GK), Paposhvili t. België van 16 december 2016

Om al deze redenen meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

In het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt betreffende verzoekers gezondheidstoestand, dat in wezen een beoordeling inhoudt van de compatibiliteit van de verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM, verwezen naar “het medisch advies dd. 24/11/2025”. Dit medisch advies hangt samen met de

beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard van 26 november 2025 dat door het arrest nr. 347 816 van 4 juni 2026 werd vernietigd.

Door toedoen van de tussengekomen vernietiging staat de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van een verwijderingsmaatregel opnieuw ter discussie.

Dankzij de retroactieve werking van het vernietigingsarrest zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof die vernietigende beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("*status quo ante*") (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489).

Door toedoen van de nietigverklaring van de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, valt deze aanvraag opnieuw open, en moet hieromtrent door het bestuur een nieuwe beslissing worden genomen, hetgeen niet verenigbaar is met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bijgevolg komt het passend voor, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

3. Korte debatten

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU